

Sváděj mě

K. A. TUCKER

Držím se za hlavu a tiše sténám, protože mě čeká celodenní školení, ačkoliv bych nejradši zalezla zpátky do postele.

„Měla bys něco sníst,“ radí mi Tillie a odtrhne kus své bagety. „Tumáš.“

Jen se bolestně ušklíbnu. „To pití včera se mi teda nevyplatilo.“ Ani nevím, co je horší – vstávat se zápachem v puse a bolavou hlavou, nebo pomyšlení, jak jsem se ztrapnila před majitelem hotelu – tedy před novým šéfem.

Všechno je ještě dost zamlžené, ale přece jen si pamatuju, že mě zachránil před utopením, donesl mě do chaty, protože jsem sotva stála na nohou, přitom poslouchal blábolení o Jedovi a snášel i to, jak se na něj lepím.

Nebo se dokonce trapně pokouším ho líbat.

„Povíš mi, co se vlastně stalo?“

„Ale nic.“ O tomhle nehodlám s nikým mluvit, hrozně se stydím.

„Hmm,“ zamumlá Tillie podezřívavě, „to zní, jako bys něčeho děsně litovala. Ale to jsme někdy po mejdanu zažily všechny. Tak to vysyp.“

Vážně? Všichni se cítí po opici zostuzení a zhnusení sami sebou?

„Uleví se ti, uvidíš.“

V tu chvíli mi nemůže ulevit vůbec nic. „Brečela jsem na rameni nějakému chlapovi,“ přiznám se konečně.

Ona se triumfálně usměje, že mě přece jen zlomila.

„Bylo to děsné.“

„No, ehm... opilé holky brečí často. A kdo to byl?“

Radši se zadívám stranou, když zalžu: „Nemám ponětí.“

„Neřekl ti ani jméno?“

Zakroutím hlavou.

„Hm, tak to asi k ničemu nedošlo, protože nic je o erekci nepřipraví rychlejš než ubřečená holka.“

„A co dalšího...“ Náhle si na něco vzpomenu a vytřeštím oči.

Vždyť já jsem mu otevřeně nabízela sex.

A přiznala jsem se, že jsem panna!

A dokonce i k tomu, že mi tam ještě nikdo nesahal.

V krku se mi udělal knedlík. „Asi budu zvracet. Neměla jsem vůbec pít a máma měla pravdu. Na dně každé lahve je schovaný ďábel.“

„Neblázni. Až ho potkáš, omluvíš se mu, i když jemu to nejspíš bude naprosto fuk.“

„Kéž bys měla pravdu,“ mumlám. Pořád nemůžu uvěřit, že mohutný chlapec ve flanelce je známý milionář Henry Wolf, jenže při mé smůle...

A já mu řekla, že je dřevorubec.

A hladila jsem mu vousy.

Znova zasténám, ale v tom drobná brunetka vepředu krátce tleskne, aby si zjedнала naši pozornost. V sále sedí asi padesát zaměstnanců, jak napočítala Tillie, většinou žen.

„Vítejte ve Wolf Cove, pobočce společnosti Wolf Hotels,“ zvolá jasným hlasem brunetka. „Mé jméno je Paige a vy všichni jste byli vybráni kvůli svým výjimečným zkušenostem v podobných luxusních zařízeních, kvůli profesionalitě a pracovní etice a odhodlání učinit z tohoto podniku jeden z nejlépe hodnocených.“

Tillie se ke mně nakloní a mě ovane její silný parfém. „Nebo prostě proto, že skvěle vypadáme.“

Uculím se, ale má pravdu. Už při snídani mi došlo, že snad každý, kdo tu pracuje – i když pár lidí bylo stejně nevyspalých jako já – je dost výjimečný, co se týče vzhledu. Včetně kuchařů a instalatérů, pracujících na záchodcích pro personál.

Kvůli tomu by se jistě někdo mohl soudit za diskriminaci v přijímacím řízení.

Jak jsem se sem ale probůh dostala *já*? Vždyť jsem jen vyplnila přihlášku, odpověděla na pár otázek a za týden mi řekli, že mám práci, na kterou vůbec nejsem kvalifikovaná.

Jako jediná jsem se nemohla vytasit ani s žádným doporučením. Všechny holky z naší chaty v minulosti pracovaly pro nějakou hotelovou síť, nebo přímo pro Wolfa. Autum dělala recepční v jejich pobočce v Seattlu. Lorraine obvykle pracuje ve Wolf Chicagu Spa.

A to jde jen o zkušenosti. Pokud se jedná o vzhled, jsem tu snad jediná holka, která nosí cop a nemá upravené obočí – což teď, když jsem si musela vzít kontaktní čočky, musí být ještě nápadnější.

Jestli nad tím budu dál dumat, dojdou k přesvědčení, že se někdo spletl a místo na hromádku zamítnutých odložil moji přihlášku mezi přijaté.

„Takže rovnou k věci a pracovním povinnostem. Byli jste najati do sekce údržby a úklidu. Většina z vás už tuhle práci dobře zná, ať už z našich poboček nebo jiných podniků, a pro nově příchozí jen zopakují, že ve Wolf Cove od vás očekáváme profesionální a diskrétní přístup.“

„Nepotřebuju další lekci, jak se mají čistit záchody,“ zamumlá Tillie.

Ona ji nepotřebuje a já o ni nestojím. Povzdechnu si a mrknu se na hodiny za zády. Je právě devět. Cestou na školení jsem se stavila na recepci, jenže Belinda tam ještě nebyla. Tohle se musí nějak vyřešit. Pracovat s Tillie by sice nebylo špatné, jenže na tuhle práci jsem se nehlásila. Moje vlastní postel v chatě zůstala rozestlaná, a to požadavkům hotelu rozhodně neodpovídá.

Paige mluví dál a já se ztrácím v úchvatném výhledu prosklenou stěnou za jejími zády – záliv, lesy a zasněžené vrcholky v dálce. Není divu, že sem umístili taneční sál. Jak skvělé místo by to bylo pro svatební hostiny.

My s Jedem jsme ji chtěli uspořádat ve stodole za domem, kde obvykle parkují traktory a jiná mechanizace. Tomu se říká venkovská romantika – trámy vyzdobené květinami a lucerny se svíčkami na stolech.

Zaženu tu představu právě ve chvíli, kdy Paige oznamuje: „Pan Wolf velmi usiluje o to, aby se z našeho podniku stal pětihvězdičkový a pětidiamentový hotel. Vy všichni, co tu jste, mu v jeho úsilí jistě pomůžete tvrdou prací a zajistíte, aby pobyt všech hostů tady byl nezapomenutelný. I proto se pan Wolf dnes ráno uvolil s vámi promluvit.“

Paige ukáže směrem nalevo, mně poskočí srdce, a všichni jako na povel tam stočí hlavu.

Vzduch v sále zhoustne, když z postranních dveří vyjde muž a kráčí k pódiu. Na sobě má dokonale střižený oblek, při každém kroku mu látka ladně splývá po nohou.

Užasle pootevřu pusu.

Tak to nebylo alkoholem. On je *skutečně* oslňující.

A taky se oholil! Tvář má hladkou a výjimečně tvarovanou. Tu nejspíš tesali v nebi – s těmi ostrými hranami a jemnou rozsedlinou v bradě!

„A kruci, Autumn si nevymýšlela,“ šeptá Tillie. „Tak to mám kalhotky vlhké za pár vteřin.“

A *já taky*. Docela nepokrytě na něj zírám a myslím na to, jak včera voněl a jak chutnala sůl z jeho kůže. Nebo jak pevně mě svíral v náručí. Vždyť mě do chaty nesl sám Adonis a já byla tak opilá, že jsem si to ani neužila. Místo toho jsem blekotala něco o svém ex, panenství a dalších trapných věcech.

On se tyčí nad Paige, která má vysoké podpatky a zírá na něj jako udivené dítě. Což vlastně v sále dělá každý. Vpíjejí se očima do urostlého muže, jehož silná ramena v šedém obleku se žlutou kravatou vyplňují část prosklené stěny.

Náhle působí jako milionář každým coulem.

A ty vlasy! Sytě kaštanové, zčesané dozadu, na koncích zvlněné. Svrbí mě prsty, když pomyslím, jak jsem si s nimi pohrávala. Jaké asi je prohrábnout prsty tu hustou hřívu?

On si odkašle a sáhne po sklenici s vodou. V klidu pije a na krku se mu přitom pohybují svaly. Očima bloudí po sále a zdá se, že mu pozornost vůbec nevadí.

Přikrčím se na židli a doufám, že si mě nevšimne.

Marně.

Jeho ostrý pohled se na mě na moment zaměří a já ztuhnu, i když mi srdce buší a tváře hoří.

„Ach ne...“ zašeptá Tillie.

On se konečně zadívá na pódium před sebou, ale ještě zachytím, jak se posmál. Odloží sklenici, nakloní se k mikrofonu a ležérně prohodí: „Všechny vás zdravím.“

Má neskutečně hluboký, svůdný hlas a všechny holky v sále si jistě v duchu vzdychnou. „Dobré ráno,“ odpovídáme svorně a všichni se narovnají na židlích.

Wolf cukne jedním koutkem úst, jako by si dobře uvědomoval, jakou má jeho hlas sílu.

„Bože dobrý,“ šeptá Tillie, „takového chlapa bych zmuchlala do minuty.“
Opícháš mě, když si o to řeknu?

Jakmile si tu větu v duchu zopakuju, začnu panikařit, a zakryju si pusu dlaní, abych nevyjekla nahlas.

On ale řekl: „Možná.“ Nebo si to špatně pamatuju? Třeba si se mnou jen tak hrál.

„Jsem si jistý, že Paige náš nový hotel náležitě představila a že vás taky perfektně zaškolí. Chtěl bych tedy jen zdůraznit, jak je pro mě osobně důležité, aby tu každý host zažil něco výjimečného. Moje rodina tohle místo vlastní už přes sto let, Aljašku jsem vždycky považoval za svůj domov, i když tu zrovna nejsem, a přeju si, aby tento podnik maximálně prosperoval.“ Mluví důrazně, bezchybně a plynule. Proč jsem si toho včera nevšimla? „Mým snem je učinit z něj jeden z nejžádanějších resortů na světě, hotel oceněný pěti diamanty, což si zaslouží jen 0,3 % podniků. Hodně lidí namítalo, že to není možné, že to nedokážeme.“ Povytáhne jedno dokonale upravené obočí. „A já jim odpověděl, že mám výzvy rád, že pro ně žiju. Proto jsem taky nechal přivést ty nejlepší šéfkuchaře z našich poboček, najal jsem jen schopné a odhodlané lidi, kteří mi s tím pomohou.“ Znovu přelétne očima po naší skupině. Než přišel, všichni seděli uvolněně, měli skloněné hlavy, teď ho do jednoho napjatě poslouchají. „Už vás nechám v rukou naší šikovné Paige, která vyškolovala personál ve třech našich hotelech, a jsem si jistý, že vás postaví do latě, abyste pak mohli hostům plnit všechna přání a aby od nás neradi odjížděli. Od každého z vás očekávám jenom to nejlepší.“

Znovu se zadívá do sálu a já jsem ráda, že si mě už nevšímá.

„Věřím, že vám zaměstnanecké benefity plně vyhovují, ale pokud ne a něco by se vám tu nelíbilo, sdělte to co nejdřív manažerce hotelu Belindě Cartwrightové, a ta vás posadí na nejbližší loď.“

Choval se tak chladně i včera? Tohle není žádný šarmantní princ, náhle se tak tolerantní nezdá. Takový člověk si o mně musí myslet, že jsem naprostá husa, po tom, co jsem mu vyprávěla. A to jsem byla schopná uvěřit, že jsme si padli do oka. Nebo že jsem ho dokonce, aspoň ve chvíli, kdy jsem ho laskala na krku, trochu vzrušovala.

Už nikdy nebudu pít.

„Děkuji vám.“ Už chce odejít, ale náhle se opět nakloní k mikrofonu. „Abych nezapomněl, projděte si znovu požadavky na chování personálu ve vaší příručce. Hlavní hotelový prostor je vyhrazen pro naše hosty. Očekává se, že personál bude ve svém volnu pobývat v chatové osadě. Už jsme tu měli jeden opilecký incident a každý další bude znamenat okamžité ukončení pracovního poměru.“

To tomhle proslovu zase zrudnu v obličeji. Varování přímo pro mě. Kdybych se s ním zas pokoušela mluvit, vyhodí mě. No, to je nejspíš fér.

Ještě jednou o mě zavadí očima, pak kývne na Paige a rázně odchází. Mám chuť zalézt pod stůl a zároveň doufám, že ještě strčí hlavu do sálu, abych znovu viděla jeho krásnou tvář.

A vypadá to, že všichni v sále myslí na totéž.

„Abbi?“ Tillie se na mě dívá s povytaženým obočím. „Mělo to varování co dělat s tebou?“

Povzdychnu. „Prosím, já o tom nechci mluvit.“

Paige krátce zatleská, aby si opět zjedнала pozornost, a tím taky zabrání Tillie ve vyptávání. „Tak fajn, kde jsme to přestali? No ano. Teď si povíme o tom, jak hotel dokonale udržovat.“

„Proč chceš tak moc pracovat venku? Vždyť je to špinavá práce,“ mumlá Tillie, když později procházíme halou k recepčnímu pultu a nad námi se do výše několika pater klene velkolepý trámový strop. Nakrčí přitom nos a já si poprvé všimnu, že má v jasně modrých očích drobné hnědé tečky.

„A utírání počůraných prkýnek ne? Nebo ‚diskrétní vyhazování použitých kondomů‘?“ Naznačím prsty ve vzduchu uvozovky, protože přesně tak to popsala Paige. Poslední dvě hodiny se soustředila na to, že personál musí být vždy a za každou cenu diskrétní. V pokojích prý uvidíme zvláštní věci – i u tak nóbl klientely – které nás mohou udivit, nikdy to však nesmíme dát najevo. Necháme pusu zavřenou, uklidíme pokoj, robertky, nalezené v použitém povlečení, uložíme do zásuvky, a hosty, které potkáme, pozdravíme kývnutím.

Tillie zahýbe obočím. „Ani nevím. Je to příjemně hříšný pocit dostat se někomu do intimní zóny.“

„No, tak si to klidně dělej, zatímco se budu starat o bohyšky a levanduli na přední zahradě.“ Cestou do hotelu jsem si záhony prohlédla a všimla jsem si, že díky speciální tkanině a mulčování nebude s plevem velký problém. Jistě se tam najde i jiná práce.

„Snad tě aspoň pobaví tvoji kolegové, skoro samí kluci. Connorovi ses asi líbila.“

Odfrknu si. „Možná se opiju a taky to na něj zkusím.“

„Takže tohle jsi udělala? Snažila ses někoho svést?“

Zatřepu hlavou. Už tak jsem řekla dost.

„Jednou to budeš muset vyklopit – nebo to prostě někde vyplave. Na takovémhle místě se nic neutají, věř mi.“

„Snad se pleteš,“ zašeptám spíš sama pro sebe.

Tillie se nakažlivě zahihňá, což se rozlehne halou, a několik hlav se po nás otočí. Včetně Belindy na recepci. K té se už přímo rozběhnu. Černé šaty dnes vyměnila za rudé s hlubokým výstřihem. Snažím se jí nedívat na prsa, ale jsou děsně velká a rozhodně ne přírodní. „Zdravím, Belindo.“

Nechápavě na mě zírá.

„Já jsem Abbi, Abbi Mitchellová... Přece jste řekla, že se podíváte na změnu mého pracovního zařazení.“

„No ano.“ Věnuje mi jeden nucený úsměv. „Je mi líto, nevím, co se přesně přihodilo, ale potřebujeme vás na úklid. Tam nám chybí pár lidí. Pokud se něco změní, postarám se, aby vás přeřadili.“

Možná je to neslušné, ale zklamaně vzdychnu. „Ale já jsem se nechala najmout na venkovní práce. Copak s tím nemůžete *nic* udělat?“

Zakroucí hlavou. „Je mi líto. Otvíráme za dva dny a nemůžeme si dovolit mít lidí v údržbě.“

Mám jí snad připomenout, že pro to nejsem kvalifikovaná? Nebo mě pak okamžitě posadí na loď do Homeru?

„Nějaký problém?“

Stáhne se mi žaludek, když rozeznám hlas za zády. Pak ucítím, že mě Wolf bere za loket a jemně ho stiskne. Musím se tedy otočit a pohlédnout do jeho jasných očí, i když mi srdce buší až v krku. Jsou tak světlé, až se v nich utápíte. A rámují je ty nejdelší a nejhustší řasy, jaké jsem u muže viděla. Včera v noci jsem si sílu toho pohledu plně neuvědomila, teď se mi podlamují kolena. Jeho výraz ale nic neprozrazuje. Nedává najevo, co si myslí o mé opilosti nebo pokusech ho líbat.

Všechno je schované za jakousi maskou.

Pokusím se o úsměv. „Jen jsem se přihlásila na údržbu pozemků a oni mě přidělili k pokojové službě.“

„A vy nejste ochotná pracovat jako pokojská?“ zeptá se zostra.

„Ne. Chci říct...“ Vzpomenu si na jeho slova v sále a rychle se opravím.

„Najali mě jako zahradníka, k čemuž se hodím mnohem víc. Tady bych asi nesplnila požadovaný standard.“

Povytáhne to bezchybné obočí. „Práce venku je dost náročná.“

„To vím, zvládnu to.“

Otočí se tedy k Belindě. „Jak mohlo dojít k takovému omylu?“

„To absolutně netuším.“ Nestaví se tím do špatného světla? Možná by se neměla tvářit tak odbojně.

Wolf pootevře ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslí. Přitom si jazykem přejíždí po rtech a mě zasáhne vzpomínka, jak jsem ty rty hladila prstem a pak je i olízla.

Ach, ach! Ne, už nikdy se nenapiju!

„Připravuji se pokoje na zítřejší příjezd hostů?“ zeptá se Wolf.

„Ano, poslední úpravy, utírání prachu, příprava uvítacích balíčků a kontrola.“

„Netuším, jak mohl náborový tým udělat takovou chybu, ale jistě není fér, že jste letěla tak daleko a pak dostala práci, o kterou jste nežádala.“ Wolf se odmlčí a nenápadně si mě prohlédne odshora dolů. Způsobí to, spolu se vzpomínkou na včerejší noc, že mám potíže se nadechnout.

On si naopak povzdechne. „Tak přijďte zítra ráno k hlavní bráně, přesně v sedm, někdo vás na pár hodin zaměstná venku. Možná si to pak ráda vyměníte za práci pokojské. Belindo, prosím, dej vědět Paige, že se Abbi k jejich týmu připojí až odpoledne.“

Super, pamatuje si moje jméno.

„Jistě.“ Belinda ani na moment nespouští oči z jeho tváře. Jak se vlastně dostala k práci manažerky hotelu? Očividně nepatří k těm, co by tu prosazovali profesionální vzhled.

Wolf zas upře oči na mě. „Vyhovuje vám to?“

Začnu horlivě přikyvovat. „Ano. Moc děkuji. Vážím si toho, *pane Wolfe*.“

Reaguje pobaveným úsměvem. „No, uvidíme.“

A odchází k výtahům.

Ještě kývnu na Belindu, která mě teď propichuje očima, otočím se na patě a spěchám zpátky na školení. Tillie mi sotva stačí.

„Co to mělo být?“ zašeptá.

„Netuším. Nejspíš mi chce přece jen dát práci na zahradě.“

„Pane jo, ten člověk je vážně neuvěřitelný.“

Konečně si pořádně oddechnu. „To asi je. Zdá se docela milý.“ Ptala jsem se ho, jestli jsem hezká. Uf. Jenže on neodpověděl, takže je to jasné.

„Co bych dala za to, kdyby mi přidělili jeho pokoj,“ mumlá Tillie. „Vyvála bych se v jeho povlečení a...“

„Vždyť je to šéf!“

„Jako by tě to taky nenapadlo...“

„Nenapadlo, a navíc se to nesmí. Nečetla jsi příručku o vhodném chování?“

Tillie si odfrkne. „O masturbaci v šéfově posteli tam určitě nic nepíšou.“

Při té představě zrudnu.

„Ale takovou šanci mít nebudeme. Chlapi jako on se vždycky zdrží jen na otevření, pak skočí do vrtulníku a přesunou se na nějakou další velkou akci. Nezůstane tady víc než pár dní.“

Otočím se právě ve chvíli, kdy Wolf vchází do výtahu a ten super oblek mu krásně obepíná postavu. Zdá se, že si vůbec nevšimá Rachel a dalších holky, které na baru rovnají lahve s alkoholem a pokukují po něm.

„Vážně? Myslela jsem, že tu zůstane, protože pro něj to místo hodně znamená.“ Představa, že brzo odjede, mě dost zklamala. Ne že by to v mém světě mohlo něco změnit. I kdybych měla jiný dojem, muž jako on se nemůže zajímat o jednadvacetiletou holku z pensylvánské farmy. Zvlášť ne o takovou, co se mu v opilosti nabízela.

Ale vážně je na něj pěkný pohled!

„Všichni tihle týpci se rádi ukazují personálu a řeční o tom, jak je každý z nás důležitý. Ve skutečnosti to nic neznamená.“ Tillie se zarazí. „Ovšem taky jsem slyšela, že Wolf osobně zkoukl všechna přijímací videa a schvaloval nábor zaměstnanců. Třeba se pletu a fakt tady zůstane.“

„To se mi moc nezdá... Proč by se s tím obtěžoval, když na to má celý tým?“

Tillie pokrčí rameny. „Jestli je to pravda, nejspíš má rád kontrolu. Což by se mohlo projevit i v posteli,“ dodá a zahýbe obočím.

Nechápu, co tím myslí, ale pousměju se.

„Tak jdem,“ vezme mě za ruku, „jdem se učit, jak se skládají ručníky a jak se v posteli hledají štěnice.“

Namísto odpovědi jen tiše zasténám.

Překlad Lucie Majerová